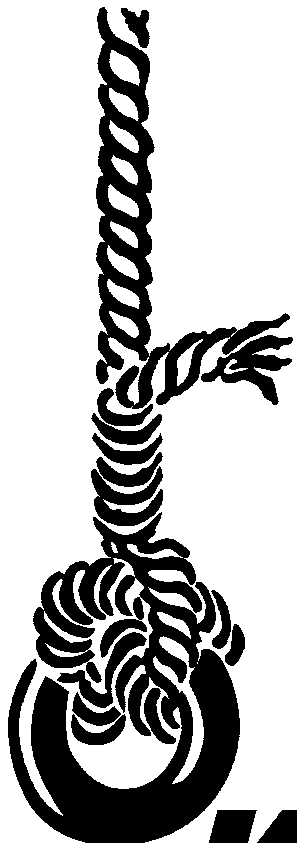
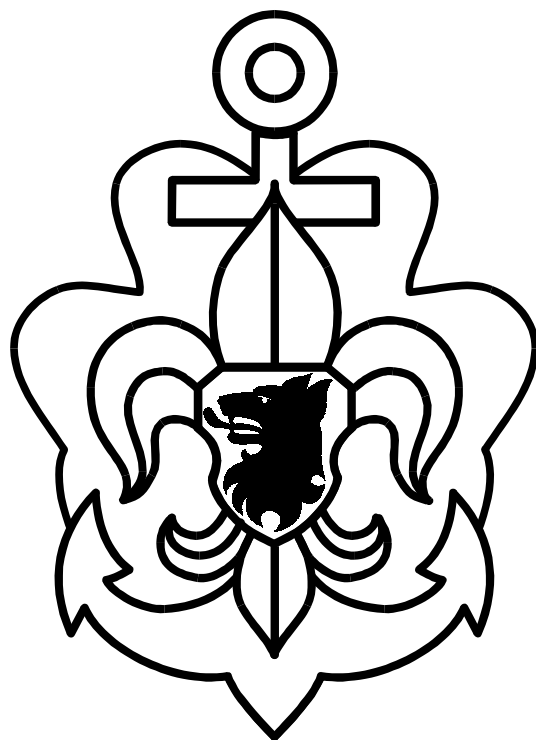

**zpravodaj
vodních
skautů
a skautek**

KAPITÁNSKÁ POŠTA

HKVS
2001/2002
r o ě n í k

5

Kapitánská pošta

Obsah	strana
Sklonění k vodě	3
7. přístav vodních skautů Pardubice	4–5
Dobří lososi se vracejí	5–7
Gudalcanal 2	7–8
DAL V. – Jak nejlépe zničit staré boby	8–9
Deset příběhů o vodních skautech	9
Vodáci, služte na žlutých ponorkách	10–11
Země jako vesnice	11
SKARE 02 – technicko-organizační zabezpečení	12–13
Začalo to na moravském poli II	14
O zlaté prase	14
Žabky z Mimoně na Jizeře	14–15
S hrochem kolem světa	15
Kalendář akcí VS 2002	16
Jamboree	16
AQUA 2002 – pozvánka slovenských skautů	19
HKVS hlásí	20

*Být užitečný druhým kde a jak to jde,
toť věru nejkrásnější činnost člověka.*

Sofokles

PF 2002

**Děkujeme Vám
za všechna vánoční blahopřání
a přání k novému roku.**

HKVS
SHP
redakce KP
Tiskárna Ralsko

Do nového roku

Skončil první rok nového tisíciletí a nám nezbyvá než opět probrat všechna předsevzetí, zda jsme je splnili. Většinou vša to nedopadne jako obyčejně dobře. Zase jsme nesplnili vše, co jsme si předsevzali. Hlavní věc je však v tom, že se nám podařilo splnit alespoň něco. Každý rok se snažíme být o něco lepší a ta i něco malého nám pomáhá v našem snažení. Musíme proto znovu si předsevzít, že letos doplníme naše předsevzetí z loňska i novými předsevzetími letošními.

Do nového roku pokračujeme po Vánocích i nadále se symbolem lásky a dobré vůle, se symbolem míru, klidu a pokoje. Tyto vznešené ideály jsou blíké všem skautkám a skautům na celém světě, protože jsou obsaženy v našem slibu a zákonu. Pro další zachování života na této planetě je nám nejvíce třeba vzájemné lásky a porozumění, opravdového bratrství a sblížení v míru a při svobodě.

proto Vám všem, žabičám, vlčatům, skautkám a skautům, všem obětavým činovníkům přeji šťastné dny v novém roce. Rovněž přeji mnoho úspěchů v práci, ve škole i v soukromém životě a mnoho zdaru ve skautském životě. Necht' Vás nikdy neopustí lesní moudrost, zdraví, síla statečnost a čestnost a to vše získané pobytem v přírodě.

Přeji Vám mnoho hřejivých chvil z vykonaného dobra všem lidem dobré vůle.

To Vám přeje za HKVS a SHP JACK

PF 2002

Přístav vodních skautů Třebíč
ŽLUTÁ PONORKA
přeje všem lidem dobrého srdce
příznivý vítr a bezpečnou plavbu
po celý rok 2002

Archiv st. Lorenz L.P. 1720
©N.A.S.L. 1720, 2002

(Na tomto místě měl být obrázek, zřejmě reprodukce dobové rytiny.
Bohužel byl do tisku dodán v nepoužitelné kvalitě.)

Sklonění k vodě

5. Tůň

Jako k horám patří výšiny a údolí, tak k jejich tokům patří vodopády a tůň. S takovými vymletými prohlubněmi se ale můžeme setkávat podél celých toků, všude tam, kde byt na krátký úsek své cesty a na kratičký čas voda získala větší sílu a schopnost tvořit.

Tůň jsou kouzelným zjevem. Nejsou jen zrcadlem pro koruny kolem stojících stromů za dne a hvězdnatého nebe za noci. Ony mají vedle stříbřitého zrcadla hladiny ještě svou hloubku, ve které se zračí neustálý neklid ukrytého vodního víru, který udržuje tu hlubinu mnohovodnou a vymetá odtud zeminu, písek i oblázky.

Vidíme tu před sebou skrytou sílu uklidňující se upracované vody, která spěchá na svém běhu světem k naplnění cíle. Jakoby třídila, přebírala všechnu tu materii, vytrženou výše ve vodopádech z nitra skalisek, klade tam níž na hřeben náplavky pečlivě oblázky k oblázku, aby o něco níž uložila krajku vypraného písku a poslala úrodným břehům částičky zeminy i zetlelých rostlin.

Voda je tu temnější než jinde, je nějak těžká, tajemně tmavá a vyzařuje chlad i za teplého dne. Splet obnažených kořenů ji dává pohádkový ráz a útluky ryb i rybařících ledňáčků ji oživují a dávají jí pečet barevnosti, byt jen na okamžiky, než ti plaší obyvatelé zase zmizí.

Ach ano, tenhle obrázek si mohu nanejvíš uchovat v paměti jako krásný povzdech nad chvílí, kdy mi bylo se sestrou vodou hezky. Ona mi ale právě tady na hrázce kamínků nabízí ty nejkrásnější oblázky s kresbou, kterou ona sama odkryla a učinila oku příjemnou. Sklonění k vodě tu je nahlédnutím do šperkařské dílny sestry vody. Kolik tu je různosti, kolik netušené nádhery, která mizí zbavena lesku vody, která ji přikrývala svým prouděním.

Je čas sklonění k vodě. Je čas šeptat svá tajemství. Překříčet vodopád je nesnadné, ale spojit svůj šepot s šepotem vody v tůni může byt krásné. Díky vám, obrázky z tůně. Už ledacos vím.

Je snadné vnímat krásu, ale není snadné ji v sobě uchovat.

Je snadné snít, ale nesnadné sny uskutečňovat.

Je snadné vodu zkalit, ale obtížné ji vyčistit.

Je snadné naslouchat, je těžké najít v tom poučení.

Je snadné podat ruku k přátelství, ale nesnadné je udržovat.

Podávám tedy ruku tobě, vodo, cítím na ní tvůj chlad a tvou sílu. Až zase přijdu do těchto přátelských míst, snad budu o něco málo moudřejší než dnes. Díky za stříbřité hřebínky vlnek, díky za nahlédnutí do temnot pod hladinou, díky za kamínek, který si nesu. Už nestudí, ohřál se v mé dlani a jeho teplo je teď mým. Oba se vrátíme.

Váš Petr Hájek - Balú

7. přístav vodních skautů Pardubice

Za „SEDMIČKU“ sepsali Tarbas, Mája a Džina

Náš přístav má sídlo v Pardubicích v ulici Mezi mosty 43 (naproti pekárnám, vedle parkoviště). Je to objekt bývalé hydroelektrárny. Dále náš dívčí oddíl získal klubovnu v novém skautském domově v Pardubicích. Naše středisko se skládá ze čtyř oddílů:

- 7. oddíl vodních skautů
- 12. oddíl vodních skautů
- 17. oddíl vodních skautek
- 13. oddíl oldskautů.

Vedením každého oddílu je Admiralita, která se skládá z kapitána, jeho zástupce a palubních. V každém oddíle jsou družiny, které vede jejich kormidelník a jeho zástupce (člunař). Počet v družin v jednotlivých oddílech se ustálil na počtu 3.

- 7. oddíl - Hroši, Mroži, Žraloci
- 12. oddíl - Rejnoci, Vokouni, Bobři
- 17. oddíl - Modrá, Červená, Zelená.

Věkový rozptyl členů střediska je velice široký, protože nejmladším členům je 8 let a nejstarším je 18. Je poněkud problematické připravovat program pro tak široké věkové spektrum. Hlavní těžiště programu spočívá v každodenních schůzkách (družinovky), které se konají pro každý oddíl v jiný den týdne.

- 7. oddíl-čtvrtek 16. 30
- 12. oddíl-středa 16. 30
- 17. oddíl-úterý 16. 45

Díky Chrudimce, která protéká kolem klubovny, se větší program schůzek orientuje kolem výcviku na vodě, přípravě a výuce nováčků, her na vodě i na suchu a organizačních zajištění víkendových akcí. První týden v měsíci se koná tzv. „oddílovka“. Jejím účelem je vyhlásit bodování za uplynulý měsíc, zahrát část z velké úsekové hry (hra, která se hraje po celý rok a vyhodnotí se těsně před táborem na závěrečné oddílovce roku), vyhlásit program na další měsíc a zajistit vše potřebné pro plynulý chod oddílu (střediska). Dalším článkem celoročního programu střediska jsou víkendové akce. Snažíme se o to, aby v každém měsíci byli tři víkendové akce a jeden volný víkend. Nemusí se vždy jednat o celý víkend, spíše se většinou jedná jen o sobotní akce. Víkendové

akce mohou být čistě oddílového rázu to znamená, že se jich účastní pouze daný oddíl, kterého se týkají, ale během roku je i spousta příležitostí pro setkání celého střediska a to při tzv. celostřediskových akcích. Při oddílových akcích je věnován větší důraz na oddíl jako takový a na jeho vývoj a výuku členů. Proto mezi takové tradiční oddílové akce patří většinou plavba po nějaké řece nebo cvičení plachtění na naší skautské základně na Sečské přehradě. Nejde samozřejmě jen o výuku na vodě a proto do víkendových akcí patří i akce, které jsou jen soutěži. Příkladem jsou například celoroční závody na kolech, které se odehrávají po různých částech Pardubic. Výsledky jednotlivých závodů se potom sečtou po vzoru Velkých Cen a potom se vyhlásí stejně jako celoroční bodování těsně před odjezdem na tábor. Tyto Velké ceny jsou příkladem oddílové akce, protože je u nás provozuje pouze 7. oddíl. Každý oddíl má tak své tradiční akce, které opakuje každý rok a tvoří tak pevnou kostru jeho celoročního programu. Na tuto kostru se potom ještě přidávají akce, které se zkoušejí poprvé a podle zájmu se s nimi počítá nebo nepočítá do dalších let. Zase uvedu jeden příklad za všechny. Před 7 lety se zrodil v hlavách Admirality 7. oddílu nápad uspořádat netradiční sedmiboj. Jeho disciplíny jsou vypít 0,5 litru sodovky na čas, snědení 3 tatranek na čas, co nejpresněji určení 2 minut, průlez papírem formátu A4 na čas, hod špejlí do dálky, co možná nejdéle udržet hořet zápalku a slalom pozpátku slepící chůzi. Vznikl tak závod s názvem Ďábelský sedmiboj. Původně to měl být závod pro 7. oddíl avšak po prvním ročníku byl zájem tak veliký, že se z toho rázem stal závod celostřediskový a dnes už si bez něj nikdo nedokáže přestavit program. A takovouto historii má dnes spousta akcí. Uvedu zde jen ty nejvýznamnější: Zlatá želva (závod na kolech po překážkové dráze kdy je úkolem účastníka projet trati co nejpomaleji), Zlatá vlaštovka (soutěž odehrávající se v klubovně a výhercem je ten komu nejdále doletí vlaštovka). Další nedílnou součástí programu jsou celostřediskové akce. Je to velká škála akcí, kterých se jako středisko účastníme. Kromě soutěží, kterých se zúčastňujeme buď jako středisko nebo jako jednotlivé oddíly, je to například sjíždění nějaké pěkné řeky nebo tradiční otvírání a zavírání Chrudimky, která je pro nás veletokem, protože teče prakticky pod okny naší klubovny. Pokud zrovna nemůžeme z nějakého důvodu na vodu pořádat výlety anebo víkendy na horách. Na těchto akcích jde hlavně o to aby se jednotliví členové oddílů poznali a hlavně viděli i někoho jiného než vidí každý týden na družinovkách. Jak již jsem psal spousta akcí, které u nás pořádat má hlubokou historii. Asi největším lákadlem jsou ovšem pro všechny členy tábory. Ty se prakticky vždy konají v prvních dvou týdnech prázdnin. Až do letošního roku u nás bylo nepsaným pravidlem, že každý oddíl si pořádal svůj tábor. Bylo pravidlem, že se pravidelně střídali putovní tábory s tábory stálými. Stále tábory se dříve konali na našem tábořišti pod Pařížovskou přehradou. Avšak poté pozemek odkoupil soukromník a my jsme byli nuceni přesunout naše stálé tábořiště na naši Seč-

dokončení na následující straně

7. přístav vodních skautů Pardubice dokončení z předcházející strany

skou základnu. V poslední době to opět začíná vypadat na vyjasnění majetkových vztahů na našem bývalém tábořišti a vypadá to, že by jsme snad mohli po 8 letech opět mít stálý tábor na našem tradičním tábořišti pod Pařížovskou přehradou. Stálý tábor vždy střídá putovní tábor, který je asi větším lákadlem, protože je s ním spojena přece jenom větší aktivita ve vodě a to nám jako vodním skautům vyhovuje více. Každý rok se snažíme jet jinou řekou a využíváme proto i Slovensko. V roce 1997 řeku Hron sjel 7. oddíl a rok poté i 17. oddíl. Poměrně velice oblíbenou řekou je u nás Vltava a svědčí o tom fakt, že za posledních 5 let jsme ji jeli dvakrát. Jednou jako oficiální tábor (1999) a pro veliký úspěch rok poté, po skončení stálého tábora, jsme na ní vyrazili znovu. Tento rok byl však co se týče tábora zajímavou zkušeností, protože jsme se rozhodli spojit tábor 17. a 7. oddílu a společně vyrazit na Slovensko a do Polska, abychom tam mohli sjet Podtatranské řeky. Náplní tábora byl sjezd řek Orava, Dunajec, Poprad a Váh, což bylo doplněno výletem po Pieninách a výstupem na Kriváň. K tomuto táboru se přistupovalo poměrně s velkou obavou o to jak proběhne spojení chlapců a dívek a za jakých podmínek bude tábor fungovat. Celkový počet zúčastněných osob byl 35 z toho 7 členů Admirality a 28 členů mužstva. Nikdy předtím jsme neměli zkušenost s tak velkým táborem a proto jsme zvolili poprvé pronájem autobusu, který tak fungoval jako naše pojízdná základna. Díky tomu jsme mohli stihnout tolik řek a výletů, které jsme si naplánovali. Další věcí, kterou jsme využili poprvé na tomto táboře bylo použití plynových bomb. Pramenilo to hlavně z důvodu, že jsme se povětšinou pohybovali v chráněných oblastech, kde nebylo dovoleno rozdělat oheň. A druhým důvodem proč jsme si vzali na přípravu jídel plynové bomby bylo, že jsme tím velice uspořili čas, který jsme tak mohli věnovat sjíždění řek nebo jiným zábavným aktivitám. Byl to prostě tábor, který byl v mnohém pro nás Admirality něčím novým a nevyzkoušeným. Avšak nebo právě proto se tento tábor navýsost povedl a mnozí dokonce tvrdili, že to byl nejlepší tábor, který zažili. Bylo velice povzbuzující sledovat jak se k sobě chlapci a dívky na táboře chovali a ačkoliv panovali obavy zda to bude vůbec fungovat ty byly brzo rozptýleny a celý tábor se nesl ve velice příjemné přátelské a vstřícné náladě. Byla to velice zajímavá zkušenost a určitě z tohoto tábora budeme čerpat zkušenosti a poznatky do dalších let. Ještě bych se rád vrátil k materiálnímu zabezpečení našeho střediska. Díky tomu, že naše klubovna dříve byla hydroelektrárnou, můžeme využít podzemních prostorů jak jako sklepů na dřevo tak jako malé skladiště lodí pokud je na nich potřeba z nějakého důvodu pracovat. Další skvělou výhodou je přístaviště, které jsme si sami dostavěli hned vedle naší klubovny a tudíž můžeme kdykoliv nám to dovolí počasí vyrazit cvičit na vodu. Naše středisko vlastní 15 otevřených kanoí, 7 pramic a 3 oplachtěné pramice. Vše je spravedlivě rozděleno mezi jednotlivé oddíly a také zohledněno to jak, který oddíl se věnuje té či oné aktivitě na vodě. U nás je to rozděleno (ne nějak záměrně, ale situace se prostě tak vyvinula) tak, že 12. oddíl se spíše věnuje tréninku na Sečské přehradě a jejich hlavní náplní na vodě je výcvik plachtění. Kdežto 7. oddíl a 17. oddíl je více zaměřený na sjezd divoké vody a plachtění se tolik nevěnuje. Proto taky skoro nevyužívají své oplachtěné pramice a přenechávají je k užívání 12. oddílu. Tak to funguje k oboustranné spokojenosti a každý člen může zjistit co se mu více líbí a podle toho se rozhodnout ke komu se přidá.

Tak jako se losos ze svých toulek po světových oceánech vrací do své rodné řeky, vrací se světoběžník - nyní Australan - Pavel Mazourek do svého rodného města. Losos se vrací jednou, definitivně, aby v místě svého zrození předal život další generaci a sám zemřel. Pavel se vrací znovu a znovu, vždy s novými zážitky, ale přitom pořád stejný jako kdysi... Při letošní návštěvě jsme tohoto starého člena přístavu vodních skautů požádali o malou besedu s rovery a oldskauty, o jeho zážitcích a poznatcích od protinožců. Byl to byla beseda domluvená až zde a Pavel na ni nemohl donést v podstatě nic jiného než sám sebe, byla nesmírně zajímavá. Posuďte sami.

DOBŘÍ LOSOSI SE VRACEJÍ

Pavel Mazourek-Australan

Do zahraničí jsem se rozhodl odejít v roce 1990. V Austrálii jsem od roku 1991, rok trvalo vyřizování dokumentů. Chtěl jsem do Austrálie a jako náhradní stát, kdyby se to nepovedlo, jsem měl vybránu JAR. No naštěstí se to povedlo, neboť v Jihoafrické republice jsem byl nedávno, a to se nedá srovnat. V Austrálii všechno funguje. Australané jsou přátelštější lidé, fungují tam úřady, je to normální stát s normální civilizací. A to se o Jihoafrické republice rozhodně říct nedá. Proč zrovna v roce 1991, kdy zde nastávala doba kvasu, všechno se obracelo k lepšímu? Právě že se to všechno obracelo. Lidé měnili barvy z červené na zelenou, obracely se kabáty a mě to nějak znechutilo.

Po příchodu do Austrálie jsem si řekl, že budu dělat, to co jsem vystudoval. A protože jsem vystudoval historii umění, rozhodl jsem se pracovat v muzejnictví. Australané historii pravda moc dlouhou nemají, ale muzea ano.

Jakési renomé jsem získal tím, že jsem založil muzeum „australských kovbojů R. M. Williams v Adelaide.

Potom jsem již získal místo ve Whyalle v námořním muzeu. Proč zrovna tam? K životu já totiž potřebuji hory. A tam těch hor moc není. Kromě Alp, samozřejmě, ale ty jsou na východě kontinentu. A tam ve Whyalle, když koukám přes záliv, jsou vidět vysoké hory. Jinak je tam poušť. Červená hlína – placka. A z té roviny koukají takové obroušené kopce. Jsou to většinou sopky, ale hodně staré. Austrálie je totiž velmi stará země a ty kopce jsou velmi obroušené. Rovina a kopec. Úplně jako v těch amerických filmech. No úplná paráda. Přivřete oči a úplně je tam vidíte – ty vozy s plachtou, tažené koňmi... Tak proto jsem si vybral toto místo. Jinak Jižní Austrálie je nejsušší oblast kontinentu. Tam, kde žiji, se voda táhne čtyři sta kilometrů dlouhým potrubím. Teď už je to vymyšlené trochu lépe – vrtají se artézské studny a tak, ale o vodu je tam velká nouze. Je úplně fantastické, že v těchto podmínkách dokázali vybudovat těžký průmysl. Jinak ty hory, které jsou za tím zálivem, jsou velmi zajímavé. Jmenují se Flindersovo pohoří. Jedná se o pouštní hory, jejichž charakter se velmi rychle mění. Soutěsky přecházejí v pozvolné kopce a romantik si tam opět přijde

pokračování na následující straně

Dobří lososi se vracují pokračování z předcházející strany

na své. Stačí přivřít oči a už je tam vidíte. Nejvyšší kopec – Hora sv. Marie měří jenom 1400 m. Pusté jsou tyto hory nejen na vegetaci, ale i co se týká lidí. Tato oblast teprve čeká na svoje objevení turisty.

Tak to je místo, kde já žiji. Tam nyní dělám ředitele námořního muzea – Whyalla maritime museum.

Námořní muzeum patří mezi specializovaná muzea. To moje vlastní největší loď vytaženou na souš. Je to korveta, která sloužila jako minolovka za druhé světové války. Jmenuje se Whyalla a vyrobili ji jako první loď ve zdejších loděnicích. Po ní spustili na moře ještě tři další takovéto korvety. Tři z nich sloužily v Pacifiku hlavně kolem Papuy a Nové Guineje. Hlídaley konvoje. Jedna z nich se dostala až k evropským břehům a účastnila se vylodění spojenců na Sicílii. Mám všechny artefakty, jako uniformy, palubní deník se záznamy, kdy a kde tato loď plula, kde bojovala, kolik japonských letadel sestřelila, kus vrtule japonské stíhačky Zero, dlouhé japonské námořnické dýky a dokonce japonskou invazní měnu, kterou měli již Japonci připravenou, až obsadí Austrálii. Tenkrát se Japonci vylodili na Papui Nové Guineii, což byla australská kolonie. Bylo to tudíž přímé vylodění nepřitele na australském území. Australské elitní jednotky bojovaly s Brity v Africe a neměly by čas se přesunout, takže tenkrát z toho Austrálii vysekali Američané.

Kolem lodi máme velikou zahradu a v ní jedovaté hady. Ti jsou tam všude. Někdy musím chytat lišky nebo divoké kočky. Ne že by mi vadily, ale když do „toho“ návštěvník muzea šlápně, tak ho to moc nenaladí. Ta zahrada je pouze z australských rostlin. Ty rostliny samozřejmě neopadávají, protože tam je léto celý rok. Kousek od lodi je budova muzea. V ní jsou námořní dějiny této oblasti od doby, kdy byla objevena, až po současnost. Dále je tam přírodní historie – geologické podloží, jací tam žijí mořští živočichové a pod. Návštěvnost je 10.000 lidí ročně, ale rád bych ji zvýšil na dvojnásobek. Muzeum bylo totiž poslední desetiletí dosti zanedbávané, takže tam mám spoustu práce.

Naše muzeum je členem Americké asociace námořních muzeí. Je to americká organizace, která sdružuje muzea, která mají nějakou loď. My jsme se stali třetím muzeem v Austrálii, kteří jsou členy. Před námi je Sydney a Brisben. Samozřejmě jsme taky na internetu. Když si najdete Whyalla, tak pod turistikou je maritime museum.

Když jsem se zmiňoval o té vodě, tak tam je jenom jedna velká řeka – Murray. Je to taková australská Mississippi. Ale je hrozně špinavá. Ne snad znečištěna člověkem, ale přírodně. Pramení na východě v Australských Alpách. Tam je to normální bystřina, ale jak mohutní, začíná to být velká, nebezpečná řeka. Je v ní spousta spodních proudů a slepých ramen. Rozhodně to není řeka, kde by si člověk zaplavoval. Na svou velikost je relativně mělká a vlastně se rozlévá do krajiny. Ani se nedoporučuje provozovat tam nějaké vodní sporty, protože v těch slepých ramenech může člověk lehce zabloudit. Člověk si to pádluje a najednou zjistí, že už nejede po řece, ale po poušti! Je kolem ní také samozřejmě spousta komárů a v poslední době se tam rozšířila takzvaná rossova nemoc. Je to nepříjemné horečnaté onemocnění. Zajímavé také je, že se hrozně dlouho nevědělo, kde vlastně ústí do moře. Postupně utvořila jedno jezero, pak druhé a pak se nějak nenápadně přes duny rozplížila do moře. Takže až do

roku 1805 nebo 1806 nevěděli, kde ta řeka končí.

Já jsem však od té řeky daleko – tak 800 kilometrů. Tam kde jsem já je opravdu jenom poušť a moře.

JAK JSEM SE STAL PEPKEM NÁMOŘNÍKEM

V roce 1997 jsem si udělal námořní výcvik na brigantině – dvoustěžňové plachetnici. Začalo to tak, že jsem si zaplatil šestidenní výlet. Myslel jsem si, že na té lodi jenom pojedu. Když jsem však přišel do přístavu, řekli mi: „Co blbneš, to je normální námořní výcvik!“ Vypluli jsme z přístavu Adelaide v neděli ráno. Ještě v zálivu, dokud je moře klidné, jsme byli rozděleni do hlídek. Já jsem vyfasoval psí hlídku – Dog watch, to znamená, že jsem byl ve službě od půlnoci do čtyř hodin ráno. Pak jsem měl odpočinek a znovu jsem šel na palubu od oběda do čtyř hodin odpoledne. Jenže ráno šel na palubu každý, kdo byl potřeba. Ať byl v jakékoli hlídce. Pak se normálně drhla paluba, čistily záchody a tak dále. My jsme naštěstí měli dobrou loď. Byly tam normální záchody. Byly v permanenci, protože jak jsme vyjeli na moře, tak se houfně zvracelo a bylo to úplně všude. Se zvracením začal kuchař – respektive kuchařka – protože tam jsou běžně námořníky ženské. Ta letěla k bortu lodi ještě na „řece – rejdě“, dokud bylo moře klidné. Já jsem si říkal, no to je dobré, vždyť ona by měla být mořský vlk a začíná jako první. Já jsem naštěstí mořskou nemocí moc netrpěl.

Abychom překonali strach, dostali jsme za úkol vylézt na stěžeň do výšky 23 metrů. Zespodu to vypadá, jako že to nic není. Ale když začnete lézt, je to horší. Leze se po pevném lanoví. To lanoví se s výškou neustále zužuje a ve výšce deseti metrů se musí člověk zvrátit dozadu a vylézt na další stupeň. Pak se leze dál a lanoví se neustále zužuje. Poprvé jsme si tam zkusili vlézt, ještě dokud jsme byli na „řece“ a vysvětlili nám, co se jak dělá.

Říkal jsem si, že to není tak špatné.

Když jsem však nastoupil na odpolední hlídku, byli jsme již na otevřeném moři a to už bylo horší. Chytili jsme swel – to už se začínají zvedat vlny. Nebyly nic moc – dva metry. Ale když jsem šplhal nahoru, do zpěvu mně nebylo. Navíc tam člověk musí nejen vylézt, ale ještě taky něco dělat. Samozřejmě že jsme měli úvazky, ale připnout se dalo až nahore. Cestou vzhůru nebylo za co. A když stojíte nahore – nohy ve smyčkách lana, musíte se ohýbat přes ráhno, které je někde ve výšce rozkroku, a tam pracovat s plachtou. A do toho se loď strašně kymácí na všechny strany. Dokud jste na palubě, tak se to dá ještě ustát, ale nahore je to kymácení několikanásobné. Rozhodně je to dobrá zkušenost, která stojí za to.

Na té lodi jsme se učili pracovat s plachtami, vázat uzly, navigaci i kormidlovat. Dlouhá byla dobrých 30 metrů a takový kolos kormidlovat není jen tak. To již vyžaduje určitou zkušenost. Měli jsme sice ještě přídavný motor, kdyby byl nějaký průšvih, ale snažili jsme se jenom plachtit. A právě s kormidlováním souvisí můj nejsilnější zážitek. Byla to moje první noc na moři. Nastoupil jsem tenkrát na půlnoční hlídku a měl loď vést okolo Klokaniho ostrova. Od druhého důstojníka jsem dostal azimut a pak už mi nezbývalo než pozorně sledovat kompas, protože v noci vám nic jiného nezbývá, i když se plavíte nedaleko pevniny. A držet perfektně azimut není žádná sranda, protože vlny narážejí do

dokončení na následující straně

V minulém čísle KAPITÁNSKÉ POŠTY jsme přinesli souhrn událostí v bitvě o Guadalcanal a jako autorka byla uvedena sestra Bida - Františka Tereza Mathé. Po vyjití čísla 4 KAP.POŠTA se sestra Bida ozvala s tím, že ona není autorkou tohoto souhrnu a že se nechce chlubit cizím peřím. Vzácná to upřímnost v dnešní době! Sestra Bida píše, že fakta převzala z Internetu a že jejich souhrn je dílem někoho jiného. Tak se tedy já (= Amateur) omlouvám Bídě za tu mírnou mystifikaci.

Takže dnes tedy pokračuji chronologickým líčením této vysoce důležité události na pacifickém námořním bojišti tak, jak je mám ve svém sborníku přednášek pro americké námořní kadety a které jsem získal na výcvikové lodi US Coast Guard „EAGLE“. Samozřejmě, že jsem změnil ty americké slovosledy a sloh, prostě jsem strohá vojenská fakta počestil.

GUADALCANAL 2.

Jirka Hold - Amateur

Prvních šest měsíců války zahájené dne 7.prosince 1941 přepadením Pearl Harboru, hlavní americké námořní základny v Tichomoří bylo pro americké síly velmi těžkým a nečekaným debaklem. Japonské pozemní, letecké a námořní síly docílily významné úspěchy na všech frontách. A tak Japonci plánovali, že v polovině roku 1942 ovládnou všechny významné a strategické body v Tichomoří. Součástí tohoto plánu byla i likvidace zbytků amerického loďstva, jež zbyly námořním silám USA po zničujícím útoku na Pearl Harbor a po sérii amerických neúspěchů na mořích. Zejména japonský admirál Jamomoto toužil po zničení zbývajících amerických lodí. Admirál Jamomoto chtěl US NAVY kompletně zničit někdy v polovině roku 1942 a málem se mu to podařilo. Jamomoto koncem května 1942 vyplul se svým mohutným bojovým svazem (hlavní síly byly čtyři těžké letadlové lodi - Akagi, Kaga, Hirjů, a Sórja) směrem k atolu MIDWAY, který je vzdálen 1136 námořních mílů od Havajských ostrovů. Protože jedna námořní míle obnáší 1.852 metrů, tak si sami spočítejte jak je to daleko. Obsazením Midwaye a zřízením letecké i námořní základny by bylo již

ohroženo i západní pobřeží USA. Admirál Jamamoto chtěl (mimo obsazení atolu) vyprovokovat velitele amerického Tichomořského loďstva admirála Nimitzeho k rozhodujícímu střetnutí a zcela zničit jeho námořní síly... Proti neskutecně silnému japonskému loďstvu vypluly totiž jenom dva početně mnohem slabší americké svazy. Jenže to dopadlo docela jinak. Američané včas na Midway dokončili opevnění a hlavně vzletové dráhy pro bombardovací letadla. Důležité byly také zpravodajské informace, které Američané získali radiovým odposlechem, neboť v té době již rozluštili japonský radiový kód. Na japonské straně ale byli dešifranti bezmocní, nemohli totiž rozluštit kód americký, který byl pro ně zcela neznámý a tajuplný. Americké námořnictvo totiž geniálně na místa radistů na válečných lodích a ve štábech nasadilo vycvičené příslušníky indiánského kmene Navajů, kteří normálně spolu hovořili svým jazykem a Japonci byli zcela desorientováni. Ovšem, že se v jazyce Navajů nevyskytují výrazy jako „letadlová loď“, „ponorka“ nebo některý typ letadla. Takže navajští radisté si například jednoduše vytvořili z indiánských výrazů, třeba pro ptáky, synonymy pro typy letadel a podobně. Možná, že jste na sklonku minulého roku dočetli o tom, že ještě žijící navajští radiooperátoři z dob války, byli vyznamenáni presidentem USA vysokými vojenskými řády a vyznamenáními.

Tak po tomhle odbočení pokračujeme dále. Dne 4.června 1942 odstavovaly z palub japonských letadlových lodí bombardéry, aby napadly atol Midway. Jenže obránci byli připraveni a navíc z nových vzletových drah (runway) odstartovali včas piloti amerických bombardérů, aby napadli Jamomotův loďní svaz. Dva dni trvala urputná bitva, při které na obou stranách došlo k ztrátám lodí i letadel. Nakonec však Američané zvládli situaci a bitvu vítězně dokončili. Oba americké operační svazy, 16. svaz s velitelem kontraadmirálem Raymondem A. Spruancem a 17. svaz s velitelem kontraadmirálem Frankem Jackem Fletcherem se večer dne 6.června začaly vracet na základnu Pearl Harbor. Pro Američany vysoce důležitá námořní bitva skončila vítězstvím. Na rozsah bitvy o Midway měli Američané oproti Japoncům relativně malé ztráty. US NAVY ztratila letadlovou loď „YORKTOWN“, jeden torpédoborec, 147 letounů a zemřelo 307 mužů. Japonci ale ztratili čtyři těžké letadlové lodi, jeden těžký křižník a několik torpédoborců. Sestřeleno bylo 332 japonských letounů a co hlavní byl velký počet zabitých nejzkušenějších námořníků a letců. Prameny udávají, že přišlo o život okolo 3.500 mužů.

Po této, pro Američany první vítězné bitvě, obě zneprátené strany začaly plánovat, co dále. Japonský císařský generální štáb plánoval z linie Bismarkovo - Šalomounské souostroví udělat obranou linii proti očekávanému postupu

7. přístav vodních skautů Pardubice dokončení z předcházející strany

lodi nejen zepředu, ale také z boku, takže loď se neustále vychyluje. K tomu se přičítají ještě mořské proudy, které jdou pod lodí. Takže já jsem stál u kormidla, bylo nádherné počasí, naprostá tma, nade mnou krásné hvězdy, všude kolem černo a dva kilometry před přídílí Klokani ostrov. Pořád jsem čekal, kdy mi druhý důstojník řekne, že to mám stočit na západ. Právě kolem tohoto ostrova bylo nejvíce vraků. Kdo překonal určitou mez, byl proudy a příbojem stažen na skaliska a nebylo již cesty zpátky. Pravděpodobně byl připraven zasáhnout, ale stavěli to tak, že ne. To je prostě tvoje zodpovědnost. Máš službu, tak dělej. Ani tam za mnou nešel. Jenom na mě vždycky z kabiny zařval: Severozápad - 250! A já jsem to musel celý přetočit. Prostě paráda. Během plavby jsme zastavovali na různých ostrovech, což samo o sobě bylo nádherné a velmi zajímavé. Ostrovy jsou prázdné, akorát na některých jsou ovce. Plavbu jsme skončili na poloostrově Ter, na kterém nyní bydlím, ale tam dole. Když jsem z lodi vylezl, chodil jsem typickou chůzí námořníků. Vždycky mi to připadalo hrozně srandovní, ale těch pět dní a šest nocí na palubě, kdy jsem neustále vyrovnával pohyby lodí, způsobilo, že jsem tak chodil také. Výhodou bylo, že tak v přístavu chodili skoro všichni. Tenkrát, když jsem plavbu skončil, jsem si říkal, že to by už stačilo. Ale nyní mi otrnulo a už bych jel zas. Moře je prostě perfektní, je to droga. Nikdy není stejné, je vždycky jiné, nikdy se neopakuje.

dokončení na následující straně

DAL V.: Jak nejlépe zničit staré boby

Cedník & Sysel, 4. přístav VS Praha

Letos jsme se už napevno rozhodli, že napíšeme kratšou zprávu do KP o naší pravidelné akci DAL, neboli Drsné Akci s Losem. Asi by bylo dobré vysvětlit, co to DAL je a proč s Losem. Je to v zásadě zimní přechod některého vylosovaného československého pohorí na běžkách. Los znamená, že na poslední předvánoční schůzce se toto pohorí losuje z osudí těch hor, kde jsme ještě nebyli a kde je sníh. (Případným zájemcům osobně sdělím, jak zajistit, že se vždy vylosují správné hory, kam chce jet většina) Letos však nakonec jeli jen dva drsoni (obvykle jsme tři až čtyři) a vylosovány byly hory Orlické.

Plán akce je vždy podobný - obtěžkáni batohy a zavazítka s běžkami dovezeme se 27. 12. českými drahami na východní místo, většinou do nějaké závěje na znamení, a několik dní pak přecházíme hlavní hřebem pohorí. Končíme různě - u známých na blint (dovolte mi touto cestou poděkovat všem, kteří se nás kdy ujali a statečně se tvářili, že nás rádi vidí), nebo u Gummy s vlčaty v Čerčanech. Zatím jen jednou jsme vydrželi v pustinách až do Nového Roku, to bylo loni na Spišské Maguře.

Letos, teda vlastně už loni, po shlédnutí několika polárnických filmů a fotek přišla na řadu novinka - táhnout za sebou batohy na bobech a nikoli na zádech. Vybrány k tomu byly boby de luxe s černými sedátky ze sklepa, vytvořeny postroje odolávající (teoreticky) všem nepříznivým fyzikálním silám a vyrazili jsme. Článek jsme psali ve vlaku cestou zpět metodou každý jedna věta.

Do Mladkova dorážíme už za tmy. Cedník si nasadil lyže opačným směrem a nemohl se s bobama na peroně vytočit. Paní výpravčí se nám směje. Sysel s sebou vzal po cestě šraňky a paní výpravčí se přestala smát. Cedníkovi se poprvé zvrhly boby do pangejtu. Jedeme po silnici. Jedna maminka poučila své robě, že „to je nějaká karavana“ copak jsme velbloudi? První závěje. Stavíme stan u budky na československé hranici, těžko někdo přijde, všude je metr sněhu. Začalo sněžit. Večeříme kapra a thé. Je ráno a někdo se snaží obejít stan a dostat se do budky. Hovoří polsky a ptá se, jestli chceme něco proclít. Vyrážíme, Cedníkovi se i po snížení těžiště převrhly boby. První zjištěná závada - červený stroj má poškozený podvozek a větev ulomila kus zadního blatníku. Děláme vláček a stan zaprahujeme za boby. Není poznat, jestli jedeme po silnici, či polní cestě. Smráká se. Krajinka jak od Lady. Docházíme na Haničku a silně fučí. Vybíráme místo na stan. Sysel je ničitel automobilů, zabodl mocně hůlku do ohromné hromady sněhu. Jen co jsme dostavili stan, přišel se nás pán zeptat, jestli nechceme spát v bunkru vedle. Taky mohl přijít dřív. Musím v noci vylézt a zasypat stan sněhem, nebo uletí i s náma. Abych nezapomněl, sněží. Paní přišla do bifé včas a v rámci urychlení snídáme tam. Zmrzlý stan se blbě balí. Cedníkovi praskl přední blatník. Je mi vedro a jedu 3 km/hod. Boby dělají sněžný pluh a stopu velké šíře. Nesnáším hluboký prašan. Stal se zázrak, konečně nám někdo vynadal, že ničíme stopu (což není pravda). Občer-

dokončení na následující straně

dokončení na následující straně

Guadalcanal 2.

dokončení z předcházející strany

spojenců a také tím zajistit vlastní operační prostor. Zejména chtěli vybudovat dvě předsunuté letecké základny a při průzkumu situace se jako nejvhodnější jevil ostrov Guadalcanal. Samozřejmě, že to začalo Američany silně znepokojovat.

Ted' musíme udělat odbočku od válečných událostí a trochu se věnovat politice. Demokracie není autoritativní a totalitární systém, japonské císařství však demokracií nebylo. Když generální štáb rozhodl a císař rozhodnutí schválil, neodvažoval se nikdo protestovat i když šlo o život. Naproti tomu USA demokracií byly a jsou, takže se střetly názory dvou vysokých důstojníků, námořníka a pěšáka. Konkrétně tedy generála MacArtura a admirála Nimitze. Jejich spory o strategii, taktice a velení nakonec musel rozhodnout Washington. Výbor náčelníků štábů se, po mnoha velmi bouřlivých jednáních, kdy se střetávaly návrhy a názory armády

a námořnictva, rozhodl pro návrh námořníků. Aby nedocházelo ke střetům velitelských zájmů mezi generálem MacArturem a admirálem Nimitzem byla celá oblast rozdělena na sféry vlivu obou jmenovaných velitelů. Ona ta demokracie někdy má také své potíže a MacArtur nebyl rozhodně žádný andílek, jak se nám ho snaží vylíčit některé prameny a filmy. MacArtur měl totiž nejen vojenské, ale také politické ambice.... Bylo dohodnuto, že ofensíva bude zahájena obsazením ostrovů Santa Cruz, Tulagi a přilehlých ostrůvků v jižní části Šalomounova souostroví. Křycí název operace byl „Strážní věž“ (Watchtower) a to pod vrchním velením admirála Nimitze. Sám ostrov Guadalcanal se dostal do oblasti podřízené viceadmirálovi Ghormleyovi. Dne 2. července 1942 vydal Výbor náčelníků štábů rozkaz, aby operace byla zahájena dnem 1. srpna 1942.

Tím byly ukončeny přípravy a v příštím čísle KAPITÁNSKÉ POŠTY Vám povím něco o historii ostrova Guadalcanal a jak operace začala.

DAL V.: Jak nejlépe zničit staré boby dokončení z předcházející strany

stvujeme se na Pěticestí tatrankou a dvoulitrovkou limonády, což uvedlo zmrzlé okolní turisty skoro do mdlob. Vichr, sněží a viditelnost dvacet metrů. Horská služba nevyznačila Jiráskovu cestu tyčemi! Poprvé vidím čtyřmetrové sněhové jazyky a Sysla padat i s bobama. Nepotvrdila se teorie o brzdných účincích ukotvené tyče. S bobama se nedá traversovat svah. Poslední kilometr jedeme už půl hodiny, sabotují to neustále převrhle boby. Konečné řešení: batohy na záda. Čeká na nás paní s kokršpanělem, chce pomoci najít zavátou stopu. Padá sníh a kvílí orkán. Stmívá se. Kokršpaněl se strašně bojí a kňučí. Nějak stopa zabloudila a dovedla nás po deseti kilometrech opět na Pěticestí, (další věta upravena do tisknutelné podoby): Do všech plantážníků, změna plánu. Sjíždíme do Zdobnice a nejsme rozradostněni, též horskou službu, co draho tatranky prodává a tyčemi neznačí bychom rádi fyzicky poškodili. Navrhují KČT, aby značil ve větší výšce, značky jsou totiž pod sněhem. Hledáme místo na spaní ve Zdobnici. Cedník myslí, že u kostela bude márnice, a tam se dá spát. Sysel přešel hřbitovní zeď, aniž by si jí všiml, a zapadl do závěje. Sněží. Cedník uklouzl o vrcholek náhrobku a mluví

nehezky. Márnice je cela pod sněhem a zamčena. Chata Jitřenka má volý pokoj! Sysel má vyšívané prostěradlo se svým monogramem a já nic. Vaříme v pokoji a hrozně to hučí. Je ráno, „omylem“ jsem zapomněl své boby u Jitřenky. Sněží už třetí den nonstop. Jdeme po hlavní silnici směr Deštná. Nikde žádná jedoucí auta. Už jste někdy viděli celý autobus pod sněhem? V Deštné se nám to nelíbí, už to stačí. Pojedeme vybydlit Králíka a novoměstské rovery do Králík. Padla noc a svištíme po silnici údolím Bělé do Solnice na vlak (22 km). Stíháme poslední vlak. Cedník si spletl Ústí a Týniště nad Orlicí a jedeme blbě. Naštěstí jede rychlík. Lichkov, 23:15, sněží, cestující se nám smějí, jak jen my dva vyskakujeme do hlubokých závějí z vlaku. Ať žijí ČD, pan výpravčí nám dovolil spát v čekárně. 5:30 vstáváme, ale paní neví, jestli ten vlak jede. Vyjadřuji údiv a ona odpovídá, že tedy podle jízdního řádu by měl jet, ale je zapadán na opačné konečné a čeká, až ho fréza vyhrabe. Zaměstnanci drah radí jít pěšky, prý to bude rychlejší (je to 12 km). Rezignujeme a po včerejších 32 km s batohy a 4 hodinách spánku opět nasazujeme běžky a ploužíme se po silnici. Koněčně dorážíme ke Králíkovi a budíme ho. Všude jsou dva metry sněhu a Králík předstírá radostné shledání. Sněží...

DESET PŘÍBĚHŮ O VODNÍCH SKAUTECH

(Otto Janka: Příběhy psané pádlem na řece. Leprez 2000)
Ježek

Berte to, jak chcete, ale je to ostuda. Milan Svoboda vydal ve svém nakladatelství Leprez knížku, jejíž podtitul „O závodníkovi, který se stal naším prvním vodním skautem, a o vodních skautech, kteří se stali závodníky“ dost jasně říká, komu je určena, v Kapitánské poště však o ní dosud nebyla ani řádka. Když jsme před dvěma lety chystali Devátou vlnu, přinesl Milan na kapitanát samostatně vytištěnou první kapitolu z tehdy připravované knížky. Byla věnována Josefu Rössleru-Ořovskému a všichni účastníci Deváté vlny ji dostali. Těšil jsem se, že Milan pak přinese i hotovou knihu, ale on přestal na kapitanáty chodit a nejezdí už ani na srazy kapitanů, aby tam nabízel knížky z Leprezu. Tak se stalo, že jsem na knihu, na níž Milanovi hodně záleželo, zapomněl a objevil ji v jednom malém knihkupectví až teď. Ať je to jakkoliv, je to publikace pro vodní skauty zásadní. V deseti kapitolách v ní Otto Janka zpracovává životní příběhy vodáků, kteří jsou více či méně spjati se skautingem. Některá z oněch deseti jmen známe všichni, u jiných budeme možná překvapeni, že také skautovali, některá asi znát nebudeme. Mezi ty první patří kromě už zmíněného Rösslera také Duha Novotný, Felix a Felíček Brzákové a Olaf Jirásek, do druhé kategorie – pro mne – Alfréd Jindra, jehož příběh jsem dosud znal jen z povídky Oty Pavla vydané za minulého režimu, kdy o skautingu nemohlo být ani řeči. Zbývající jména jsou pro mne prakticky neznámá, i když si vzpomínám, že o Ašíkovi Dubovském psal Milan sám v seriálu, který vycházel v Kapitánské poště a byl jakýmsi předobrazem nyní vydané knížky. Nemám teď staré Pošty po ruce a nemohu to ověřit, ale předpokládám, že zbývající dvě jména – Marie Šulcová a František Vršovský, bychom v nich našli taky. Že je jich jen devět? Počítáte správně, desátá kapitola je totiž věnována tomu, kdo s myšlenkou příběhů psaných pádlem na vodu přišel, tedy Milanu Svobodovi. Myslím, že i ta řada vodních skautů překvapí. Já mám tentokrát trochu náskok, neboť mě Milan před časem nechal (snad se nebude zlobit, když to teď prozradím) přečíst rukopis jeho vlastního životopisu příznačně nazvaného Prohraná vítězství. Víím, že ne všichni vodní skauti mají Milana až tak úplně rádi a možná by bylo dobré, aby právě oni si tuto kapitolu přečetli. Tady bych mohl své psaní skončit. Knihu jsem doporučil, tak co. Jenže já ještě musím kousnout do hořkého jablka. Už několikrát jsem byl ve sporu o to, zda je správné vytýkat skautským publikacím, které vznikají často na koleně, jejich nedostatky nebo své výhrady spolknout a být rád, že vůbec někdo tu nevděčnou práci, z níž nekouká žádný zisk, podstoupil. Jsem přesvědčen, že platí to první, a tak chci dodat, že Příběhy psané pádlem na řece obsahují neuvěřitelné množství pravopisných chyb, ještě větší než před lety české vydání životopisu Baden Powella Vlk, jenž nikdy nespí. Vadí mi to, stejně jako by vám jistě vadilo, kdyby vám v obchodě špatně spočítali nákup. Navíc mám - možná jen osobní - problém se stylem, kterým Otto Janka píše. Respektuji, že se jedná o autora, který má značnou publikační zkušenost, smekám před poctivou přípravou ke zpracování (schůzky s pamětníky apod.), chápu, že Příběhy psané pádlem na řece nejsou odborně psanými životopisy, nýbrž medailony, které by měly zaujmout chlapce a děvčata ve skautském věku, jenže právě tím si nejsem tak úplně jistý. Každopádně to ale u svých včat vyzkouším, konečně sám jsem byl příjemně překvapen Jankovým zpracováním příběhu Alfreda Jindry, u něhož jsem dopředu očekával, že v porovnání s Otou Pavlem (viz výše) prostě nemůže uspět. Mýlil jsem se, kapitola o Alfrédu Jindrovi je z knihy nejlepší.

VODÁCI, SLUŽTE NA ŽLUTÝCH PONORKÁCH!

Ježek

Loni v říjnu jsem se byl po delší době podívat na lennonovu zed' na Pražské kampě. Mezi úplně novými malůvkami se vyjímal obří žlutá ponorka a pod ní nápis vojáci, služte jen na žlutých ponorkách! Vzpomněl jsem si na to na listopadovém přístavním kapitanátu. Jen asi na chvíli jsem si odběhl, a když jsem se vrátil, ptaly se mne Lenka s Jarkou: „Že jseš taky pro?“ V domnění, že se jedná o nějakou hloupost administrativního či hospodářského charakteru, jsem bezmyšlenkovitě souhlasil. Děvčata zajásala a sdělila mi, že jsem právě rozhodl o pojmenování třebíčského přístavu ŽLUTOU PONORKOU. V rohu klubovny se posmutně krčilo poražené křídlo, které chtělo zůstat u tradičního názvu 614.10, ale mně přišlo, že je to opravdu dobrý fór. Deset nových žlutých kanoí „kýblovek“, we all live in a yellow submarine! Takže, abyste věděli, třebíčští vodní skauti slouží od roku 2002 na žlutých ponorkách.

ZA úsměv A obrázek KYTIČKU jmelí Ahojky, za 5. oddíl VS Třebíč Žízal

Jako každý rok pořádáme dvě vánoční akce. Tou první je výprava na jmelí, kde se snažíme lézt na stromy a trhat jmelí, které házeme dolů na zem. Tam stojí sličné roverky nebo sliční skautiči a sbírají je do předem připravených pytlů. Tou druhou akcí je rozdávání onoho jmelí v Třebíči na Karlově náměstí. Teď se ponořím do tajů oněch akcí a proberu je pěkně jednu po druhé.

15. 12. 2001 Výprava na jmelí

V předvečer této akce se na oddílovce hlásilo asi dvacet lidí, kteří se dušovali, že určitě pojedou. V sobotu se jich na vlakovém nádraží objevilo asi deset (nebo tak nějak). Ale u nás na Vysočině jsme na takovéto sliby zvyklí. Původně jsem vlastně počítal, že tam pojedou samí roveři a rangers, ale přišli i skauti, což mě velmi překvapilo.

Cesta vlakem proběhla v klidu, čemuž jsem se velmi divil. Chlapci mi to vysvětlili, prý byli hodní proto, protože jsou Vánoce. No, Vánoce 15. prosince je sice docela podivná věc, ale když byli hodní, tak proč ne! Vlak to ubrzdil v Rapoticích (je to směr z Třebíče do Brna). Odtud jsme se vydali směrem do Ketkovic, což je asi 4 km vzdušnou čarou a po silnici vlastně stejně, protože je rovná (skoro jako jsou ty v Americe). Kožich se snažil nás naházet do sněhu. Musím přiznat, že v prvních momentech se mu to docela dařilo. S několika skauty se chvilku pošťuchovali a potom mu Tomášek skočil za krk. Když jsem zpozoroval, že je to s ním už moc špatné a že asi brzo upadne do závěje, tak jsem mu kapku pomohl a nechal ho spadnout do té největší. Potom se mnou mluvil celou cestu jaksi z větší vzdálenosti. Nic jsem si z toho ale nedělal a docela jsem ho chápal. S Michalem jsem skoro celou cestu diskutoval o našich nových internetových stránkách. Navrhli jsme nový vzhled a zkusili dopilovat detaily. Zlatým hřebem této výpravy vlastně není sbírání jmelí, tedy alespoň pro mě to není jmelí, je to kopec, který se musí vylézt ještě před tím, než se objevíme na našem sběračském místě. Vždycky čekám dole a sleduji, kdo padá a kdo se stále ještě drží. Není to totiž ledajaký kopec, má sklon přinejmenším 80°, což opravdu není málo. Konečně jsme se všichni vyškrábali až na vršíček. Následovalo občerstvení (tuším, že několik mandarinek a teplý čaj). Rozdělili jsme se do dvojic, popřípadě čtveřic. Rozdělení záviselo na výkonnosti sběrače. Všichni se rozprchli na svoje oblíbené stromy a počali trhat jmelí. Nyní pro vás upřesním, co že to jmelí je. Vyčetl jsem to v jedné chytré

knize...

Jmelí borové (Viscum laxum). Stálezelený polocizopasný keř, vidličnatě větvený, má snadno lámavé lodyhy. Listy kožovité; jednopohlavné květy uspořádány v chudokvětých vidlanech. Plod je nepravá bobule s lepkavým oplodím. Roste na borovicích a vzácně na jedli v nížinách a podhůří;

podobné jmelí bílé (V. album) jen na listnácích. Oba druhy jsou léčivé.

Tak, doufám, že každý pochopil, co je jmelí zač. V našich třebíčských podmínkách roste ve výšce deseti nebo i dvaceti metrů. Při lezení na namrzlé borovice se proto musí dávat obrovský pozor. Za tu dobu, co na jmelí jezdíme se ještě nikdo nezranil (naštěstí). Jen letos si Tomášek udělal něco s nohou, ale nebylo to při lezení na strom, ale při něčem jiném. Bohužel netuším při čem. Tento rok mě čekal opět můj oblíbený strom. Udělal jsem si výmyk na jedné větévce a sházel jmelí. Vydalo se do třech pytlů. Poděkoval jsem svým dobře vycvičeným sběračům. Ostatní přinesli také několik hromad. Charles přijel se svým vozem (říkáme mu „land over“). Naložili jsme jmelí a poobědvali. Tohle vlastně byla premiéra. Nikdy jsme k přemístění jmelí nepoužívali auto, ale letos, protože nás nebylo mnoho, jsme názor změnili. Vždycky nosíme jmelí na vlastních bedrech a tak není div, že použití vozu s náhonem na všechna čtyři kola nikomu nevařilo. Cesta nám trvala kapánek delší dobu, protože „pochroumaný“ Tomášek se nemohl trefit do našeho tempa a neustále zůstal pozadu. Vlak jsme stihli a se zdarem dojeli až domů. Na vlakovém nádraží v Třebíči následovalo vodácké áááááhoj a rozhod k teplým čajům a vanám.

dokončení na následující straně

ZEMĚ JAKO VESNICE

Kdyby se celá populace planety Země smrskla na vesnici o stu obyvatel, kde by však zůstal zachován poměr všech lidských odlišností – jak by potom tahle maličkatá, různorodá vesnička vypadala?

Přesně to bylo předmětem pátrání Philipa M. Hartera, lékaře z nemocnice u Standfordské univerzity. Tady jsou výsledky jeho výzkumu:

Ve vesnici by žilo:

55 Asiatů, 21 Evropanů, 14 obyvatel ze západní polokoule, 8 Afričanů
 52 žen, 48 mužů
 30 bělochů, 70 ostatních ras
 30 křesťanů, 70 osob jiného vyznání
 89 heterosexuálů, 11 homosexuálů
 6 lidí by vlastnilo veškerý světový majetek
 6 by bylo z USA
 80 by žilo v domě, který by neodpovídal standardu
 70 by neumělo číst
 50 by trpělo podvýživou
 1 by byl na prahu smrti
 1 by byla těhotná
 1 by měl vysokoškolské vzdělání
 1 by vlastnil počítač

Za úsměv a obrázek – kytičku jmelí dokončení z předcházející strany

23. 12. 2001 Rozdávání jmelí na náměstí

Jako vždy jsme se sešli již o půl deváté v klubovně. Začali jsme se domlouvat, jak to všechno bude probíhat. Večer před tím jsem společně s Růženu odstranil z nástěnky 4. oddílu všechny přebytečné informační letáky a přebytečná bodování, abychom tam mohli umístit jeden velký balicí papír. Ten papír je tam proto, protože lidé nám na něj malují obrázky a přitom se smějí a přejí nám všechno dobré do nového roku a hlavně veselé Vánoce. My jim za to dáváme kytičky jmelí a taky se přitom usmíváme a přejeme jim hodně štěstí do nového roku a krásné Vánoce. To, co tam na náměstí probíhá mezi lidmi, se jen těžko popisuje, protože atmosféra, která tam vládne je prostě a jednoduše nepopsatelná. Letos jsem vlastně pořádně pocítil vánoční pohodu až na tu naši zlatou neděli plnou jmelí. Bylo to opět k nezaplacení, i když někteří lidé se pokoušeli za „naše“ jmelí zaplatit. Ovšem vodáci nikdy nechtějí peníze. Vždycky nám jde jen o obrázek a úsměv. To je pro nás dostatečná odměna. Rád bych to popsal mnohem líp, ale opravdu to nejde. Musíte se příští rok na zlatou neděli přijet podívat do Třebíče a pod vánočním stromkem určitě najdete bandu promrzlých skautů, jak se na každého kolemjdoucího usmívají a snaží se mu nacpat kytku jmelí. Doufám, že se tedy uvidíme příští rok v Třebíči na náměstí.

K tomu interpretace výše uvedených faktů publikovaná anonymně na internetu:

1. Žijete li v pěkném bytě, máte li dost jídla a umíte li číst, jste členem velmi úzké skupiny.
2. Pokud se ráno vzbudíte a budete víc zdraví než nemocní, jste šťastnější než celý milion lidí, kteří nepřežijí tento týden.
3. Pokud jste nikdy nebyli v bitvě, nezažili osamělost uvěznění, utrpení mučení nebo sevření hladu, jste na tom lépe než 500 milionů lidí tohoto světa.
4. Pokud můžete chodit na mše do kostela, aniž byste se museli obávat ponížení, ztracení, mučení nebo smrti, jste šťastnější než miliarda lidí, kteří to štěstí nemají.
5. Pokud máte jídlo v lednici, oblečení na sobě, střechu nad hlavou a kde spát, jste bohatší než 75 procent lidí na této planetě.
6. Máte li peníze v bance, ve své peněžence a strádáte si do své kasičky, jste mezi 8 procenty nejbohatších lidí světa.
7. Pokud jsou vaši rodiče stále naživu a svoji, jste velmi vzácný případ.
8. Držíte li hlavu zpříma, s úsměvem na tváři a jste skutečně vděční, pak jste požehnáni, protože většina lidí má tu možnost, ale nedělá to.
9. Držíte li něčí ruku, objímáte li někoho nebo se jen dotýkáte jeho ramene, jste požehnáni, protože umíte nabídnout léčivý dotek.
10. Pokud můžete číst tuto zprávu, jste požehnáni dvakrát, protože na vás někdo myslel, a co víc, jste šťastnější než dvě miliardy lidí, kteří nedokážou číst vůbec.

Mějte hezký den, spočítejte si svá požehnání a připomeňte ostatním, jaké mají vlastně štěstí.

Petra dostala na Vánoce Lunární kalendář nakladatelství Krásná paní na rok 2002. Když jsme jím listovali, narazili jsme i na výše uvedený text Svět jako vesnice a nepodepsaný komentář k němu. Nemusíte s ním souhlasit ve všem, ale v zásadě platí, co přitom holky řekly: „Tohle si dejte do Pošty, ať je tam aspoň něco pořádného...“

Přeji vše dobré v novém roce, Ježek

Technicko organizační zabezpečení SKARE 02 Slezská Harta - Leskovec n. Moravicí

Pořadatel: Kapitanát VS MoravskoSlezského Kraje, zodp. Sten

Datum: 3.-5.5.2002

Ubytování, sociální zázemí:

- stanové pole u hřiště v obci Leskovec n. Moravicí
- přílehlý penzion (30 místná spol. ubytovna, WC, sprcha, tři dvoulůžkové pokoje s možností přistýlky, příp. na karimatách v další místnosti)
- šatny místní fotbalové TJ (na karimatách cca 40 osob, kuchyň, WC, umývárna)

Stravování:

vlastní, podle zájmu možno objednat společnou stravu v penzionu, plná penze 100Kč/os

Základní poplatek na celou akci pro účastníka s vlastním stanem a stravováním činí 110 Kč.

Navíc možno objednat:

Stravování v penzionu:

začátek (pátek večere) – konec (neděle oběd) = 200 Kč

Jinak: snídaně, večere a 20 Kč, oběd a 60 Kč

Ubytování ve společné ubytovně (vlastní spacák): 80 Kč/os/noc

Ubytování na karimatce: 25 Kč/os/noc

Dvoulůžkový pokoj (vl. sprcha, WC): 350Kč/noc, přistýlka 100 Kč/os/noc

Doprovodný program:

ukázka činnosti vodní záchranné služby Krnov.

Přihlášky s údaji zašlete do konce března na adresu:

ing. Stanislav Holek, Francouzská 61, 708 00 Ostrava

e-mail: junakostrava@mybox.cz

tel.: 069-696 25 55, 678 33 96

Od února budou tyto dokumenty i na webové stránce Eskadry:

<http://www.skaut.cz/eskadra>

SKARL 2002 - Slezská Harta		
Přistav (stř. odd.)		
Závod	Počet lidí/typ	reg. č.
V.čata + žačky		
Skaut + skautky		
R + R		
Zavod "O medrot. službu"		

SKARE 02 Slezská Harta - Leskovec n. Moravicí

Přístav č :

Název:

Obec:

Jméno, příjmení:	Ubytování (1 noc)					Zákl. úč. poplatek:		110 Kč
	stan	karimat.	lůžko	pokoj	přistýlka			
	0	25	80	350*	100			
Datum narození:	Strava	Pá	So			Ne		
	vlastní	več	sn	ob	več	sn	ob	
* - pro 2 osoby žádané zakroužkuj	0	20	20	60	20	20	60	
							Celkem:	Kč

Jméno, příjmení:	Ubytování (1 noc)					Zákl. úč. poplatek:		110 Kč
	stan	karimat.	lůžko	pokoj	přistýlka			
	0	25	80	350*	100			
Datum narození:	Strava	Pá	So			Ne		
	vlastní	več	sn	ob	več	sn	ob	
* - pro 2 osoby žádané zakroužkuj	0	20	20	60	20	20	60	
							Celkem:	Kč

Jméno, příjmení:	Ubytování (1 noc)					Zákl. úč. poplatek:		110 Kč
	stan	karimat.	lůžko	pokoj	přistýlka			
	0	25	80	350*	100			
Datum narození:	Strava	Pá	So			Ne		
	vlastní	več	sn	ob	več	sn	ob	
* - pro 2 osoby žádané zakroužkuj	0	20	20	60	20	20	60	
							Celkem:	Kč

Jméno, příjmení:	Ubytování (1 noc)					Zákl. úč. poplatek:		110 Kč
	stan	karimat.	lůžko	pokoj	přistýlka			
	0	25	80	350*	100			
Datum narození:	Strava	Pá	So			Ne		
	vlastní	več	sn	ob	več	sn	ob	
* - pro 2 osoby žádané zakroužkuj	0	20	20	60	20	20	60	
							Celkem:	Kč

Jméno, příjmení:	Ubytování (1 noc)					Zákl. úč. poplatek:		110 Kč
	stan	karimat.	lůžko	pokoj	přistýlka			
	0	25	80	350*	100			
Datum narození:	Strava	Pá	So			Ne		
	vlastní	več	sn	ob	več	sn	ob	
* - pro 2 osoby žádané zakroužkuj	0	20	20	60	20	20	60	
							Celkem:	Kč

Součet plateb:

Začalo to na moravském poli II - slezské utužování.

Sten

Ještě se nestačily usadit dojmy z podzimní „průzkumné“ výpravy Pomazuří a z Dolního Slezska přišel další impuls: přivítat společně příchod roku 2001. Nemohlo to být jinde než na chatě Holkovsko-Káňovských rodinných klanů na Slovenskopolském pomezí v Kysuckých Beskydech. Tak uchvátilo naše dolnoslezské příbuzné vylíčení horské „šopy“ a divočiny okolo ní. (Lišky tam dávají dobrou noc septem, aby si nepopudily medvědy).

Posádky obou krajů se našly ve stanoveném čase na stanoveném místě a společně zdolaly výstup podél sjezdovky a hřebenovkou dorazily k zasněžené chajdě. Jako opěrný bod posloužila vždy útulná „Koliba“ u horní stanice vleku. Dlouho do noci se protáhly neformální pohovory na různorodá témata zajímající obě strany. Ráno vyšlo najevo, že připadlo 10cm čerstvého prašanu, ideální to podmínky pro předem domluvené „školenie bęguwkowe dla debutantů“.

V krásné pohodě jsme dočkali kýženého přelomu tisíciletí. Místo bombastických ohňostrojů jsme si vystačili svíčkami a pod zasněženými smrky jsme si přáli hodně všech těch nej., nej.

Loučili jsme se s vědomím, že se za necelé dva měsíce někteří uvidíme na námořnickém bále Eskadry.

Tento bál se zaběhanými rituály se vymyká svým koloritem všem bálům v okolí, takže vyslanci chořovského Drakkaru nepokrytě dávali najevo svůj obdiv nad vynalézavostí s jakou vlčata a žabky prodávaly lístky do tomboly, rychle přijali tradiční způsob připsání a ochotně prolašovali „prásku zdar!“ To určitě napomohlo ke zvýšení rychlosti s jakou zvládli kántryfigury, takže po chvíli, nebýt ve svých krojích a nemluvit, byli k nerozeznání od ostatních domorodců.

Někomu to nebude připadat příliš věrohodné, ale příští den si obě strany ujasnily detaily letního výměnného tábora a potvrdili další společnou akci: Velikonoční sjezd Moravice. Rovněž padla nabídka na výhodný pronájem jachet na Mazurech. Ale o tom zas příště.

Ahoj

O ZLATÉ PRASE

MUDr. Hana Šerhanová

V sobotu 8.12. se v tělocvičně liberecké SPŠSE konal již 2. ročník skautského volejbalového turnaje „O zlaté prase“. Za účasti týmů Maják Liberec A a B, Flotila Liberec, Stopa Liberec, Fram Jablonec nad Nisou, Mladá Boleslav vypukly po 9. hodině ranní nelítostné, ale férové souboje o putovního zlatého vepře.

Maraton 15 zápasů prověřil dokonale volejbalové schopnosti všech družstev, zlepšené výkony jednotlivců i kolektivů byly příjemným překvapením a zároveň příslibem do dalších ročníků. Bojovný a divácky atraktivní styl, za který by se nemusel stydět ani profesionální klaun Bolek Polívka, předvádělo béčko Majáku s nenapodobitelnými zákroky Fandy a Kláry. Naopak precizní a téměř bezchybnou hrou se prezentovaly týmy Mladé Boleslavi, Framu a Stopy.

Celý turnaj vygradoval utkáním o první místo, které nakonec pro sebe získala Mladá Boleslav až v dramatické koncovce a odsunula tým Fram na 2. místo. Na pomyslné stupně vítězů je pak doprovodila liberecká Stopa. Čtvrtá skončila Flotila před Majákem A, byť jen o skóre. Šesté místo obsadil tým Majáku B, jenž si však získal sympatie spoluhráčů jak za svou bojovnost, se kterou potrápil většinu družstev, tak komickými zákroky, jimiž se to v jejich hře jen hemžilo.

O pořadí však ani tak nešlo. Důležité bylo, že jsme se opět sešli na společné akci a přidali k tomu i trochu pohybu. Nyní již nezbyvá než prohlásit, že se turnaj vydařil, a těšit se na jarního „Kanára“.

Žabky z Mimoně na Jizeře

Jiří Řeháček

Mimoňské vodní skautky z 3. oddílu Peřej byly přímo „radostí bez sebe“, když získaly první místo v závodě Mladoboleslavský bobr 2001 a přivezly do Mimoně vítězný pohár.

Mimoně – Jedním z prestižních závodů roku skautských vodáků je v našem kraji závod „Mladoboleslavský bobr“. Již řadu let se ho mimonští vodáci zúčastňují a většinou se jim daří „stát na bedně“, to jest obsazují přední místa v závodě. Ano ten letošní nebyl výjimkou.

Závod začíná na Jizeře – Závod Mladoboleslavský bobr má mnoho disciplín a je velmi náročný nejenom na vodácké, ale také typicky skautské dovednosti. Závodníci musí zvládnout jízdu na pramici, na kanoi i terénní závod. Musí umět lézt po provazovém žebříku, dobře běhat, šplhat a i signalizovat. Nesmí se zaleknout chůze po provazovém žebříku, nošení těžké klády ale také šifrování, uzlování a bobrování. Musí splnit i zvláštní tajný úkol. Letošní závod měl navíc poprvé ještě poračování na umělém vodním kanálu v Roudnici nad Labem na raftech.

Z ČASOPISU TROJKY „KVAK“

O zážitcích ze závodu jsme se dočetli z desátého čísla časopísku „Kvak“ třetího oddílu vodních skautek „Peřej“.: „Ráno se scházíme poměrně brzy. Původně jsme měly s klukama odjet okolo osmé hodiny. Bohužel maše Avie vypověděla poslušnost a ta do Mladé Boleslavi vyrážíme s hodinovým zpožděním. Oproti jiným ročníkům nás jede méně. To proto, že ostatní z oddílu mají společnou výpravu po Ploučnici s vlčaty - Pulci. Hned po nástupu byl zahájen závod P-550 na pramicích, který se nám moc nezdařil, protože jsme udělaly hned čtyřikrát na vodě „hodiny“. Ale dobré jídlo nám po této disciplíně dalo novou chuť do závodění a tak v závodě na C2 už to šlo lépe. Po vodě následoval „suchý“ závod, který obsahoval bobrování, šifrování, uzlování a další skautské disciplíny, které se nám podařilo zvládnout. Večer jsme zakončily naším povídáním před spaním.

JEDEME POPRVÉ NA RAFTU

Ráno druhý den byl budíče už v sedm hodin. Měly jsme necelou hodinu na jídlo, úklid a přípravu. Stihly jsme to. Pak následovala cesta do Roudnice nad Labem, kde je cvičný vodní kanál. Po prohlídce kanálu nám vstávaly vlasy na hlavě. Poprvé jsme se nalodily na raft. Bylo to perfetní. Střídáme se s klukama a oni nám pomáhají. Jde to. Závodí se ve slalomu a sjezdu, což nás fat baví. Při prvním závodě máme dokonce ve sjezdu třetí nejlepší čas. A je to za námi. Po závodě se nám do naší oddílové roniky podepsala Štěpánka Hilgertová, naše olympijská vítězka v kanoistice, která zde trénuje se svým synem. Na závěr závodu byl nástup. Mezi jinými bylo i oznámeno, že naše posádka ve složení Máca, Beďula, evík, Majda, Matěj a Lachtan, je ve své kategorii celkově na prvním místě. Jsme z toho radostí doslova bez sebe. Do Mimoně tedy opět odvážíme pohár. Samotným klukům se letos dařilo hůř. Získávají jen druhé a třetí místo, ale to je také fajn.

VODA JE NÁŠ ŽIVEL...

Žabky z trojky nenehávají nic náhodě a dobře se na vše připravují. A to ať se jedná o táboření, děláni dobrých skutků, získávání odborek, přípravu na ormidelnický kurs, Svojsíkův závod a nebo závody na vodě.

Vždyť nedávno na krajském přeboru v kanoistice na Ploučnici obsadila Majda s Mácou první místo před Kátou a Evikou i když přijela silná konkurence z Liberce a Jablonce.

Koncem září v celostátním závodě skautů a skautek na Vltavě „Přes tři jezy napříč Prahou“, doplula jako třetí do cíle mimoňská pramice s posádkou Pivoňka, Evík, Katka, Máca a Majda. Bohužel dojely s velikou dírou v lodi, čímž ztratily mnoho času, protože musely od posledního jezu až do cíle vylejvat vodu z lodě.

Děvčata z trojky se také věnují našim vodním vlčatům - Pulcům a byly s nimi na společné výpravě po Ploučnici, mimo plavby hráli hru „Cvick na korsárské lodi“ a noční hru na „Pašeráky a četníky“.

LETOS UŽ NAPOSLED

25. října po noční plavbě byla uzamčena řeka Ploučnice za rekordního počtu 49 lodí. Plavba začínala jako každý rok z průrvy v Novinách a končila u mimoňské skautské loděnice otočením obrovsého klíče v řece s bouřlivým tříkrát ááááá-hóóój.

Tím začal pro řeku zimní spánek, klid pro ryby, zvěř i ptáky žijící v povodí Ploučnice. Ten jen mírně naruší symbolická silvestrovská plavba těch největších odvážlivců. Potom „noc světél“, kdy zaplní hladinu Ploučnice malé skautské lodičky, vyrobené z kůry a se zapálenými svíčkami z vánočního stromečku, jako symbol přátelství a poselství míru. Tento symbol je dnes o to cenější, protože násilí, teror a zloba našla v poslední době místo na naší planetě. A právě skauti a skautky chtějí být posly DOBRÝCH ZPRÁV.

V minulém čísle nestihla redakce opravit změnu v konání 1. víkendu čekatelského lesního kursu. Proto uvádíme znovu:

S Hrochem kolem světa Indický ČLK VS 2002 na Seči

Už tě nebaví stále si jen hrát, ale ještě nechceš být 100% jako dospělí?
Chceš se trochu netradičně připravit na čekatelskou zkoušku?
Chceš poznat nové přátele a naučit se něco nového?
Tak to je pro tebe tento kurs to pravé.

1.víkend: 31. 5.–2. 6. 2002, Liberec
letní běh: 16.–25. srpna 2002, základna VS Pardubice na Seči
2.víkend: 4.–6. října 2002, Tortuga Nymburk

Těší se na vás instruktorský tým a hroch Roch.

Kontaktní adresa:

Vladimír Netušil-Sluně, Sametová 711, 460 01 Liberec VI.
e-mail: mabab@seznam.cz , telefon: 0604/ 52 35 80 M. Babóová - Majda)

KALENDÁŘ AKCÍ

Kalendář neslouží jako výkaz zamýšlených akcí, ale je určen pro informování zájemců, kteří se jich hodlají zúčastnit. Proto tu nejsou akce určené pro uzavřený okruh členů přístavů a regionů stejně jako ty, u kterých nebyla uvedena kontaktní adresa.

Děkuji, Pavel

22. 2. – Rozšířené zasedání HKVS vč. krajských kapitánů a SHP v Nymburce

23. 2. – Námořnický bál v Jablonci n. Nisou (Flotila, Maják, Křišťál)

16. 3. – SOB CUP , 16.pvs Praha, David Jupp Waraus, 0603/85 64 84

23. 3. – Otevírání Ploučnice, přístav Mimoň, Jan Šantora, Malá 168, 471 24 Mimoň, 0425/862 704

30. 3. – Otevírání Doubravy, Junák Ronov, Franta Bobr Zvěřina, Pod nádražím 520, 538 42 Ronov nad Doubravou, 0455/690 184, 0607/526 167

6. 4. – Lorenzova stuha (závod pramic), řeka Jihlava v Třebíči, pořádá přístav Žlutá ponorka Třebíč, info na www.5-oddil.unas.cz nebo na e-mail: zizal@seznam.cz

19.–21. 4. – Seminář K+V VS, Srbsko u Mnichova Hradiště, HKVS

19.–21. 4. – Divoká Orlice

3.–5. 5. – SKARE Slezská harta, Kapitanát VS Moravsko-slezského kraje, ing. Stanislav Holec, Francouzská 61, 708 00 Ostrava, e-mail: junakostrava@mybox.cz, tel: 069/696 25 55, 678 33 96

8. 5. – Kotorský závod – propozice budou v KP a na www.flotila-liberec.webzdarma.cz, přihláška a info: Roman Čajoch Patočka, Energetiků 483/3, 460 01 Liberec 4, tel/zaznam. 048/510 44 24, mob. 0604/98 32 10 patocka.r@tlib.cz

10.–12. 5. – Sázavské pádlo, Loděnice Vltava, info: Jaroslav Guma Veit, jveit@volny.cz

10.–12. 5. – 26. ročník JUPEE, soutěž ve zpěvu, středisko Lilie Karlovy Vary, Zdeněk Kunc, Karla Kučery 5, 360 06 Karlovy Vary, 017/45 19

11. 5. – Kotorský závod www.flotila-liberec.webzdarma.cz, (Flotila Liberec) Roman Čajoch Patočka, Energetiků 483/3, 460 01 Liberec 4, tel/zaznam. 048/510 44 24, mob. 0604/98 32 10 patocka.r@tlib.cz

18. 5. – Liberecké primátorky - propozice v KP a na www.flotila-liberec.webzdarma.cz, (Flotila Liberec) Roman Čajoch Patočka, Energetiků 483/3, 460 01 Liberec 4, tel./záznam. 048/510 44 24, mob. 0604/98 32 10 patocka.r@tlib.cz

25. 5. nebo 8. 6. – Dětský den na přehradě – termín bude upřesněn,

www.flotila-liberec.webzdarma.cz, (Flotila Liberec) Roman Čajoch Patočka, Energetiků 483/3, 460 01 Liberec 4, tel/zaznam. 048/510 44 24, mob. 0604/98 32 10 patocka.r@tlib.cz

31. 5.–2. 6. – Mimoňské pádlo, přístav Mimoň, Jan Šantora, Malá 168, 471 24 Mimoň, 0425/862 704

8. 6. – Čajová plavba (závod pramic), tábořiště Lavičky na Dalešické přehradě, pořádá přístav Žlutá ponorka Třebíč, info na www.5-oddil.unas.cz nebo na e-mail: zizal@seznam.cz

14.–16. 6. – MATTONI CUP, info: přístav Freetown Karlovy Vary, Radek Forman, Nákladní 21, 360 05 Karlovy Vary, 017/492 74

14.–16. 6. – ČPV Blanice

14.–16. 6. – Čochtanovy závody, Kroměříž a Uherské Hradiště, Ing. Zdeněk Vopička, Spáčilova 48, 767 01 Kroměříž

21.–25. 8. – AQUA 2002 (stretnutie skautov s medzinárodnou účasťou zamerané na vodu), Slovenský skauting - Aqua 2002, Pražská 11, 816 36 Bratislava, Slovenská republika, e-mail: aqua2002@aqua.sk, tel.: +421-2-57297305 (ústredie Slovenského skautingu), +421-2-44253872 (hlavný organizátor Aqua 2002)

13.–15. 9. – ČPV Teplá a Střela

28. 9. – Napříč Prahou přes 3 jezy, HKVS, Jaroslav Guma Veit, jveit@volny.cz

29. 9. – Pražský maratonský tříatlon, David Jupp Waraus, 0603856484

4.–6.10. – Hamerský potok, Kotva Braník

11.–13. 10. – Vavřínecký potok (Výrovka)

19. 10. – Víkend pražských vod: Rokytka (info PRJ tel. 02/802 340)

20. 10. – Víkend pražských vod: Botič (Kotva Braník)

26. 10. – Zavírání Doubravy, Junák Ronov, Franta Bobr Zvěřina, Pod nádražím 520, 538 42 Ronov nad Doubravou, 0455/690 184, 0607/526 167

2. 11. – 19. běh o koláč panny z Dívčích hradů, SK Motorlet, Martin Humpolec, 0608524217, motorlet@seznam.cz

JAMBOREE

Anna Palička Sehnalová

V současné době samozřejmě probíhají přípravy české výpravy na 20. světové jamboree (shánění příspěvků, vymýšlení vlastní prezentace, ale i např. první návrhy na trička a tvar tábořiště České republiky). Bude nutné „školení“ mladších účastníků, kteří již byli vybráni dle svých jazykových, komunikačních a tvůrčích schopností, včetně náhradníků, na výběrovém prodlouženém víkendu 27. - 30. 9. 2001 v Dobrušce. Další setkání je plánováno na únor.

Odznaky přístavů a oddílů vodních skautů.

Již v období první republiky byly pro skautské vodácké oddíly zhotovovány kovové odznaky ve tvaru vlající vlaječky na žerdi. Každý vodácký oddíl měl na své vlajce své barvy. Odznaky se daly nosit na klopě civilního saka nebo na čepici. Bývalý náčelník exilových skautů bratr Miloš Miltner žijící ve Švýcarsku tuto tradici obnovuje a nabízí znovu přístavům i oddílům vodních skautů tyto odznaky v oddílových barvách. Vlaječky jsou raženy z mědi a smaltovány barevně tvrdým smaltem. Tvar odznaků je stejný, mění se samozřejmě jenom barvy. Rozměr této oddílové nebo přístavní vlaječky je 15x9 milimetrů a vlaječka se žerdi je upevněna na „špendlíku“ s bezpečnostním uzávěrem. Br. Miltner je schopen vyrobit i menší množství těchto odznáček, ale z výrobních důvodů to musí být alespoň 10 kusů. Cena jedné vlaječky je 30.- Kč a je samozřejmě splatná v České republice v českých korunách, ne tedy v cizí měně, ačkoliv odznaky jsou vyráběny ve Švýcarsku. Ke každé objednávce přiloží firma katalog se všemi dosud vyrobenými skautskými odznaky.

Máte-li někdo zájem, obraťte se prosím k vůli zjednodušení na bratra Amateura, který by další zařídil. Pokud budete mít zájem a objednávat nezapomeňte prosím přiložit pořadí vašich barev na oddílové (přístavní) vlajce.

Na br. Amateura se můžete obrátit e-mailem, telefonem nebo poštou:

Ing. Jiří Hold, Primátorská 49, 180 00 Praha 8, tel: 02/838 405 77, e-mail: hkvs@volny.cz

NOAH

Nové polyetylenové Canoah pro tekoucí řeku mají více výkonu a lehkosti než co kdy předtím, mohlo by se na nich dříví štípat a vzhled je super. Výrobce tentokrát neriskuje, předloha je osvědčená.

Námořníci by měli tahat nižší váhu než kapitáni. Canoah Turismo je sice špička pro dospěláky, nová Mumlava je však první kanoa hlavně pro námořníky (Kapitáni s pouze víkendovou bagáží jsou OK).

Obě Canoah se doplňují pro vyrovnaný tým, jsou stabilnější než stará vydra a mají i špičkovou záruku. Oddílové Canoah jsou za speciální cenu. Se zálohou a s množstevními slevami navíc budou Mumlavy opět hit.

Na maketu Mumlavy se můžete podívat v Praze - Čimicích, kdykoli po domluvě, model uvidíte na Sport-Prague, plastovou loď o pár měsíců později. Volejte Noah 0603 54 22 58 nebo 02/838 522 58.

Canoah Turismo - i pro tři vodáky

- místo na tři sudy (se třemi dospěláky jen dva sudy)
- pružné vzpěry s pamětí (pro zesílení a pozitivní nosnost)
- 2x lakované dřevěné lavičky (nerezové kování pro min. údržbu)

Speciál:

nová jednodušší a spolehlivější chytací očka a tři invertované kýly pro super stabilitu i pro zesílení bez ztráty obratnosti.

Canoah Mumlava - maximálně pro dva a půl vodáků

- místo na tři sudy (dva sudy se třemi námořníky)
- pružné vzpěry s pamětí (pro zesílení a pozitivní nosnost)
- plastové sedačky jsou součástí lodi (údržba je prakticky nulová)

Speciál:

chytací očka jsou součástí lodi a poslouží i k uzamčení. 4 invertované 2 polovystouplé stabilizační kýly pro pevnost, vodivost a přepravu (stohovatelnost) bez krakorců.

**Slovenský skauting
pozýva
vodných skautov
a skautky z ČR
na podujatie**

AQUA 2002

stretnutie skautov s medzinárodnou účasťou zamerané
na vodu a vodné aktivity, ale nie len na ne.

Kde:

Namestovo – Oravská priehrada
Slovensko

Termín:

21.–25. 8. 2002
Počet účastníkov: 250

Bližšie informácie najdete na:

<http://mojweb.sk/aqua2002>
(priebežne aktualizujeme)

Marek Fukas-Medo
hlavný organizátor Aqua 2002

Kontakt:

Slovenský skauting
Aqua 2002
Pražská 11
816 36 Bratislava
Slovenská republika

e-mail: aqua2002@aqua.sk
tel.: +421-2-57 29 73 05
(ústredie Slovenského skautingu)
+421-2-44 25 38 72
(hlavný organizátor Aqua 2002)

HKVS HLÁŠÍ

Zápis ze zasedání HKVS, dne 29. 11. 2001 v Praze

Přítomni: Vezír, Sam, Pavel, Ježek, Raduš, Jack, Amateur, Puma

Puma - předal definitivní verzi zvonu LŠVS, který bude v mezidobí uložen na Tortuze.

Vezír - informoval o novém návrhu statutu HKVS. Statut byl projednán a byl s ním v zásadě vysloven souhlas. Jediná věc, kde se mínění HKVS od návrhu odchýlilo, je požadavek zřízení funkce hlavní kapitánky. HKVS se přiklonil v této otázce k dosavadní praxi.

Ježek - upozornil, že:

- pro účast na lesním kurzu není nutná čekatelská zkouška.
- nepíšeme do ostatních skautských časopisů (Junák, Skauting atd.) pokud budeme do těchto časopisů uvolňovat články z Kapitánské pošty, neposílat je do těchto časopisů dříve, než do Kapitánské pošty.
- je třeba najít osobu, která bude pořádat kalendář akcí.
- dlužíme hadbook ke kapitánským zkouškám. Současný stav prověří Pavel s Ježkem.

Raduš - upozorňuje, že pro akci „Evropský zítřek již dnes“ stále chybí koordinátoři. Jednáse o tři až čtyři lidi, centrální koordinátor a dva až tři „nadregionální“ koordinátoři.

zapsal Sam

Zápis ze zasedání HKVS, dne 14. 12. 2001 v Nymburce

Přítomni: Vezír, Sam, Oskar, Amateur, Jack, Banán, Pavel, Děda, Bimbo, Dáda, Raduš, Jikra, Lady, Pinda, Mája, Ikki, Sten, Yankee, Šolim, Sluně, Majda, Vulkán, Mao, Ježek, Ali, Stopař

Vezír - informoval o projednávání změn statutu a názvosloví HKVS v souvislosti se změnou stanov organizace.

HKVS - informace o stavu adresáře VS - krajsí kapitáni prověří stav VS ve svých krajích. KK sdělí výsledek do únorového rozšířeného zasedání HKVS. Je třeba aby dodaná telefonní čísla byla ta, která budou platit od září 2002!

Ježek - informoval o vzdělávacích akcích na rok 2002, o stavu jejich přípravy, jejich organizačním zajištění.

Ali - přednesl návrh, aby bylo napříště umožněno skládat kapitánskou zkoušku pouze osobám starším 21-ti let. Tento návrh se neseťkal s příliš velkým souhlasem. Vedlo by to ke snížení „životnosti“ valné části oddílových vůdců z dnešních asi pěti až šesti let na dva až tři roky.

HKVS - žádá náčelnictvo, aby vysvětlilo svůj postoj k ustanovením chystaného zákona o mládeži (spodní věková hranice pro vůdce oddílů apod.)

HKVS - stanovuje následující termíny zasedání HKVS a dalších akcí HKVS: 17. 1. 2002 Praha, 7. 2. 2002 Praha, 22. 2. Tortuga, 21. 3. Praha, 11. 4. Praha, 19. 4. - 21. 4. Srbsko (sraz K+K), 16. 5. Praha, 6. 6. Praha, 20. 6. Praha

HKVS - informuje o konání setkání vodních skautů Aqua,

které se koná ve dnech 21. 8. 2002 - 25. 8. 2002 na Slovensku

HKVS - ustanovilo koordinační tým projektu „Evropský zítřek již dnes“ ve složení Bída, Mája, Lentilka. Schůzka týmu s Raduš se uskuteční nejpozději 31. 1. 2002.

Amateur, Sam - informovali o stavu příprav Navigamus 2003. V kapitánské poště začal vycházet seriál článků věnovaných bitvě o Guadalcanal. Ubytovatel akce byl seznámen s vítězstvím ve výběru a byl s ním dohodnut přibližný harmonogram jednání k zajištění akce. Je třeba, aby příprava programu pokračovala do té míry, abychom ve čtvrtém čtvrtletí 2002 věděli již poměrně velmi přesně, co je třeba zajišťovat (materiál, ubytování atd.)

Vezír - byla stanovena přesná definice kursu a zkoušky KAPKA. Kurs KAPKA je postgraduální kurs. Zkouška KAPKA je volitelný doplněk vůdcovské zkoušky.

Zprávy krajských kapitánů

SČ kraj - Krajský kapitán navazuje kontakty s oddíly, převzal zodpovědnost za vodáckou výchovu v kraji. Dříve avizovaný nesoulad s krajskou radou je již zcela překonán.

Pardubice - byly stanoveny termíny kursu a zkoušek KAPKA. Bude nabídnuta spolupráci pro zkoušky KAPKA Hradeckému kraji.

Liberec - byly stanoveny termíny kursu a zkoušek KAPKA.

Zlín - připomíná nutnost předem připravit program jednání rozšířeného zasedání HKVS. Dotaz na existenci informačních materiálů pro akci den otevřených dveří a kluboven.

Ústí n. Labem - Krajský kapitán v současné době navazuje kontakty a vztahy.

zapsal Sam

Zkušební komise „Myšlenkové základy skautingu, historie“ upozorňuje, že pokračuje v již vyhlášeném zkušebním období 2001/2002.

Pro další zájemce vyhlašuje zahájení II. zkušebního období r. 2002.

Informativní setkání s vážnými zájemci se koná 22. února 2002 od 17.00 do 18.00 v zasedací síni ve 4. patře budovy Ústředí Junáka, Senovážné nám. 24, Praha 1.

Vlastní zkoušky se budou konat v pátek 5. a v sobotu 6. dubna 2002. Komise v této souvislosti upozorňuje, že významnou částí zkoušky bude vždy osobní pohovor. Zájemci o získání OČK v tomto oboru zašlou písemnou přihlášku s uvedením údajů podle kap. 7.6 Řádu pro vzdělávání činovnic a činovníků Junáka do 15. února 2002 na adresu: Miloš Blažek, Panuškova 9, 140 00 Praha 4 (tel. 02-41441806) nebo e-mailem na adresu: vjeh.kamzi-k@volny.cz (tel. 02-81865223).

Miloš Merkur Blažek, předseda komise

White Star Line Linerpool
Hartland and White Star

V roce 1871 vznikla v Lisabonu společnost Ocean Steam Navigation Company, která byla označována jako White Star Line. Dříve působila především v regionu dosahůcí až na jmenem přístavky se na Atlantis a pracovala i na moři oceánu. Jejími loděmi byly *Admiral*, *Baltic*, *Belgic*, *Arcturion* a *Celtic*. Byly to velké křižáky a velkoplavby, které pluly na Azory, zkrátou dvacátého století, se splácnou; dostala i velkou výměnu kapitálu s skupiny International Mercantile Marine Company, v jejímž posádce byl multinationální *Thompson Morgan*.

White Star Line přešla s výhledem White Star Line, což bylo pro rozšíření společnosti značné, a jejími loděmi byly postaveny tzv. „velké čtyřky“. Šlo o čtyři lodě *Celtic*, *Arcturion*, *Belgic* a *Baltic*, které byly největšími.

Celtic spuštěna v srpnu roku 1891 a poprvé vyplula na americký linerpool – New York 28. srpna stejného roku. V té době byla největší loď světa, ale nemohla se spertit v rychlosti s největšími výhledy světa. V době společnosti zastavala i Azory, což bylo i bezpečnostní opatření, protože plavba byla velmi dlouhá a nebezpečná. Loď spouštěla na atlantické moře až do vypuknutí války. 29. června 1914 ji převzala německá a zaradila ji do pačiny křižáka. 10. eskadry V. loď. 1916 se nemohla srazit s německým, jen přerazení k transporthu na Belfast. V červnu 1917 byla loď sešlá, jen zastavila německé torpédoborce, padla do německých rukou.

Loď se prosazovala 1918 vyplula na první plavbu do New Yorka. Dvě roky později se poslouží naderetace – půlroční plavba v americkém klád na 1000. 10. srpna 1928 započala velká výhledka. Šlo o první loď, která byla buďka. Než byla se přeláznou a nebezpečnou výhled, jen vyhledala na moři. Zahrnuje osm nákladních skříní, v součertu a mlha, která byla ztracena. Vrak přeláznou společnosti *White Star Line* z *Karlson*, která byla postavena v roce 1914.

Kapitánská pošta ročník 2001/2002

Informační zpravodaj vodních skautů a skautek. Vydává HKVS vlastním nákladem jen pro vnitřní potřebu.

Příspěvky zasílejte na adresu:

- Ing. Zdeněk Hájek, Štěpánská 16, 110 00 Praha 1 (diskety s texty + papírové předlohy, obrázky).
- E-mail: cesak@volny.cz (jen texty – soubory ve formátu *.TXT)

Sazba a tisk: Tiskárna Ralsko, s. r. o., Mimoň, Malá ul. 168/III, PSČ 471 24, tel./zázn.: 0425/862 704